

[Glønborg]

siger blot: Her er en synder – om hvert eneste menneske, og måler ikke efter graden og mængden af synder.

Og lad os så også bruge det gode gamle princip at tilgive hinanden det, som er sket, så kan vi tage fat på at udbedre den skete skade. Stadig med risiko for at tabe popularitet vover jeg at sige, at vi kan klare det. Midlet er ganske enkelt, at vi selv skal bruge en mindre del af det, vi producerer, end vi er vant til. Sandheden er jo, at vi alle kan klare os med lidt mindre og arbejde lidt mere. Det gælder både unge og ældre, børn og pensionister, arbejdere og direktører, husmødre og tjenestemænd, folketingsmedlemmer og kontorchefer. Det gælder både skolerne, sygehusene, Statsbanerne, Flygtningehjælpen, universiteterne og Det Kgl. Teater osv. Alle steder kan man noget.

Men Kristeligt Folkeparti har sammen med en række andre partier her i salen, som vi i visse situationer vil samarbejde med, vendt sig imod den lineære besparelsesløsning, som regeringen spillede ud med. Sådan mener vi nemlig ikke at det skal gøres. Det var et af de tilfælde, hvor vi sagde: Her har regeringen ikke gjort det godt nok, og så må vi tage nogle andre i hånden og prøve at påvirke regeringen til at finde på noget bedre. Sandheden er jo nemlig, at der er forsket i situationen både for enkelte mennesker og for de institutioner, vi taler om.

Det, jeg siger, er bare, at ingen skal sige sig helt fri og sige: Her kan vi slet ingenting, og jeg kan slet ingenting. Jo, vi kan alle sammen. Men det kræver sandelig et stykke seriøst arbejde at finde frem til, hvor meget der skal spares, og hvor meget der skal effektiviseres, og hvordan det skal gøres de forskellige steder. Det er det stykke arbejde, vi sidder her 179 personer bistået af en dygtig stab af embedsfolk og skal løse. Det er vores opgave.

Det er faktisk et stykke arbejde, som jeg tror regeringen vil gå ind i. Jeg er jo helt overbevist om efter hr. Erhard Jakobsens tale – og det havde jeg for øvrigt også ventet – at CD og Kristeligt Folkeparti som sædvanlig går ind i det stykke arbejde. Så mener jeg også, at Socialistisk Folkeparti vil gå seriøst ind i det arbejde. Vi har fået nogle fine meldinger også fra det parti om, at man er indstillet på at tage skeen i en anden hånd og prøve at hjælpe med til også at finde besparelser rundt omkring. Og jeg tror da også, at Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet vil

gå seriøst ind i det arbejde. Så naiv er jeg, selv om de to partier er kommet lidt uheldigt fra start med et par arbejdsforstyrrende dagsordensforslag i dag.

Men den måde at klare opgaverne på duer ikke. Det har jeg sagt i et tidligere indlæg i dag, og jeg vil gerne holde fast i det: seriøst arbejde kræver, at vi kan finde nuancerne i fællesskab.

Derfor vil jeg bede om, at denne folketings-samling må gå over i historien som det år, hvor vi holdt op med at genere hinanden ved at spille tid og kræfter på mere eller mindre udspekulerede dagsordener. Hvor er der i denne sal og i de tilstødende lokaler spildt umådelige mængder af tid og kræfter på at redde en eller anden tåbelig dagsordenssituation i land. Hvornår mon vi bliver kloge og ansvarsbevidste nok til at holde op og så bruge dagsordensinstitutionen til de meget specielle anledninger, hvor den er på sin plads? Folketingets medlemmer skylder at vise vælgerne, at vi vil og kan samarbejde.

Der er naturligvis en række enkeltheder i åbningstalen, som jeg gerne ville have brugt megen tid på at tale om. Men det gælder jo for dem alle sammen, at vi vender tilbage til dem langs ad vejen i løbet af folketingsåret, og så bliver der anledning til at tale nærmere om de ting. Derfor skal det være rent eksempelvis, at jeg tager nogle ting frem.

Det glæder os, at der er et initiativ om en erhvervsrettet voksenuddannelse, hvor voksne mennesker får lejlighed til på deltid at fortsætte deres uddannelse. Det at voksne mennesker, som ikke har fået tilstrækkelig uddannelse, kan få mulighed for at komme videre, men samtidig bevare tilknytningen til deres arbejdsplads, synes vi er en meget, meget fin idé – denne kombination af uddannelse og erhverv. Jeg håber, at denne kombinationsmulighed kan blive et eksempel på et forlig mellem dem, der bare kan sige »betalt frihed til uddannelse, betalt frihed til uddannelse«, og vil have, at folk skal have både i pose og i sæk dér, og så dem, der ikke vil give en krone til den sag.

Jeg håber, disse to yderstandpunkter kan mødes i, at alle får lov til at bidrage arbejdsmæssigt og økonomisk til, at den sag kan komme på plads, og at den, som tager uddannelsen, må bøde noget selv. Den arbejdsplads, som får glæden af, at en medarbejder er blevet bedre uddannet, bidrager også, og vi alle sammen,